

“Fins i tot l’esquerra era partidària d’atacar Hamàs”

Una operació contra Hamàs era necessària, però una guerra encaminada a eliminar els radicals palestins és irresponsable, considera Meir Shalev, un dels escriptors israelians més reconeguts. Segons ell, Israel ha de trobar una solució política a través de la negociació.

Meir Shalev (Nahalal, Israel, 1948) escriu articles d'opinió al diari israelià *Yedioth Aharonoth*. De jove, va participar en la guerra dels Sis Dies, del 1967. Com a resultat de l'experiència que va viure en aquella guerra, Shalev va esdevenir partidari de la *solució dels dos estats* per a resoldre el conflicte entre israelians i palestins.

—La guerra d'Israel contra Hamàs continua. Quan s'acabarà?

—Si depengués de mi, s'hauria acabat el primer dia. Estic convençut que la guerra era necessària per a advertir i castigar Hamàs. Ja han llançat mas-

sa coets sobre Israel durant anys. El govern hauria d'haver reaccionat molt abans i hauria d'haver definit millor el seu objectiu. Igual com va passar a la guerra del Líban el 2006, no sembla que hi hagi un bon pla per a posar fi a l'ofensiva. Ara sembla que la idea és eliminar Hamàs i destruir fins el darrer arsenal d'armes a la franja de Gaza. La cosa se'ls escapa de les mans, i això no és bo.

—De quina forma creieu que s'hauria d'acabar aquesta operació?

—Cal trobar-hi una solució política, això és molt clar. Israel ha de parlar amb Hamàs, Hamàs ha de parlar amb nosaltres, i aleshores tots dos bàndols

hauran d'entendre's d'acord amb una solució realista. Certament, no considero que la gent de Hamàs siguin amigables, però l'actitud d'Israel és absurda. Ens comportem com si el nostre *hobby* fos trobar gent amb la qual refusar de parlar-hi, per haver de fer-ho igualment més tard. Fa vint anys, l'Organització per a l'Alliberament de Palestina era l'enemic més gran; avui, amb el president palestí Mahmud Abbas al capdavant, aquest grup és el nostre millor amic. D'aquí a cinc anys, també parlarem amb Hamàs, però només si aleshores hem trobat un nou enemic amb qui puguem refusar de parlar-hi. Potser la Jihad Islàmica?

—Israel no ha permès als periodistes internacionals d'entrar a la franja de Gaza. Per què?

—Israel no vol que els mitjans estrangers portin imatges d'aquesta guerra a les cases de tot el món. L'única gent que ara mateix distribueix notícies des de Gaza són periodistes locals, i això facilita a Israel de dir que els reportatges d'aquesta gent són poc acurats. Això pot ser que sigui cert. Cal suposar que els periodistes directament afectats per la guerra donen una imatge esbiaixada de la situació. Aquesta és precisament la raó per la qual la premsa internacional hauria de tenir permís per a entrar a Gaza: així el món veuria què hi passa en realitat.

—Aquest impediment és una manera de censurar la cobertura informativa?

—És un error total. Aquells qui pensen que poden censurar la premsa en l'era dels telèfons mòbils i d'internet van molt equivocats. Les notícies trobaran sempre la manera de sortir de la franja.

—Per què els pacifistes israelians han estat tan silenciosos?

—Fins i tot l'esquerra israeliana, de la qual formo part, era partidària de llançar un atac contra Hamàs. Ara podem ser contraris a la manera com es

Centenars de palestins davant les restes d'un míssil israelià que va caure el 28 de desembre passat al camp de refugiats de Rafa, al sud de Gaza.

duu a terme la guerra, però al principi entre els israelians hi havia un suport molt ampli a l'operació. Després de la retirada d'Israel de la franja de Gaza, el 2005, l'esquerra va quedar profundament decebuda. Nosaltres vam complir la nostra part de l'acord, però els palestins van continuar llançant coets.

—**Medicines, aliments, béns de consum, matèries primeres: tot allò que necessiten els palestins de la franja de Gaza els arriba a través de la frontera amb Israel. Els darrers mesos, Israel només ha permès l'entrada a Gaza d'una mínima quantitat de productes. Això, segons Hamàs, va ser una violació de l'acord d'alto-el-foc i la raó per la qual van decidir posar-hi fi. Per què Israel va donar a Hamàs una oportunitat com aquesta?**

—Israel es vol desfer de la franja de Gaza, fins i tot, des d'un punt de vista econòmic. D'una banda, la franja és on viu un enemic d'Israel, però, d'una

altra, Israel ha d'alimentar aquest enemic. És una situació que no se sosté. Seria preferible que fos Egipte qui obrís la frontera amb Gaza, cosa que alliberaria Israel d'aquesta responsabilitat. Però Egipte no té cap interès a obrir les seves portes a Hamàs. El govern egipci ja té prou problemes amb els islamistes extremistes. Per això els radicals palestins no són benvinguts a Egipte.

—**Cada nou intent de solucionar el conflicte entre israelians i palestins sembla destinat al fracàs. Què hauria de canviar perquè hi hagués un veritable progrés?**

—Els radicals palestins continuen dient que l'única solució seria que tots els jueus fessin les maletes i se'n tornessin al lloc d'on van venir els seus avis. Segons aquesta lògica, quan a l'Orient Mitjà no hi quedi cap jueu el problema s'haurà solucionat. Mentre ells continuïn pensant d'aquesta forma, no hi haurà pau. Nosaltres som aquí i

ens hi quedarem. Només un cop aquest fet sigui acceptat de forma generalitzada es podran fer progressos. Aleshores, esperem-ho, hi haurà dos estats per a dues nacions. Aquesta és l'única solució.

—**El mes entrant hi ha eleccions previstes a Israel. Cada decisió presa per la classe política israeliana durant aquest conflicte és interpretada en clau electoral. Quin paper hi fa la campanya en el desenvolupament de la guerra?**

—Les eleccions hi tenen un paper, fins i tot si l'operació hagués acabat fa temps. Tinc la impressió que el ministre de Defensa, Ehud Barak, i el primer ministre, Ehud Olmert, van apartant la ministra d'exteriors, Tzipi Livni. "Deixa que se n'ocupin els nois, la guerra no és per a noies": aquest és el joc a què juguen per mirar de mantenir-la apartada.

Ulrike Putz